

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΛΙΟΥ και
1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1904

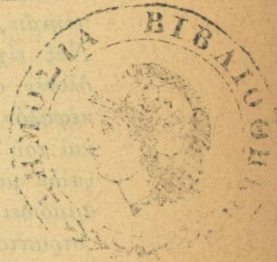
ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων 11

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 14-15

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἑτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἀφιερῶται τῷ ἀγαπῆτῳ κ. Ἄνδρ. Παπαδημητρακοπούλῳ.

Μετὰ πολυβάσανον σκέψιν καὶ μυρίους στεναγμούς ὑπὸ τοιαύτης κατελήφθην μελαγχολίας, ὥστε ἀσυνειδήτως βαδίζων ὑπὸ σειρὰν παχυσκίων καὶ δροσερωτάτων δένδρων, ἐνῶ ὁ Φοῖβος ἔβαινεν ἡρέμα ὀπισθεν τῶν ὀρέων βυθιζόμενος εἰς τὰ ἀφρίζονια κύματα, περίξ τὸ ἠδονπαθὲς καὶ ναυσουρικὸν κελλάρισμα τῶν θνακίων καὶ ἡ θαυμασία μελωδία τῶν ἠδονφθόγγων πιτηνῶν, μὲ κατεγοήτευσαν. Ἡ Μελανόπτερος Νῆξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν πέπλον τῆς, ἐνῶ αἱ ὀλονὲν ἀξανάμεναι σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν ἐγκέφαλόν μου. Τέλος μετὰ κόπωση τοῦ τε νοῦ καὶ τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν παλλίροιαν τῶν σκέψεων μου, ἀσυναίσθητως βαδίζων, ἔφθασα ἐν ἀμμόδει ἐξοχικῇ παραλίᾳ ἐνθα μαρμαίροντα ἀπήστραπτον τὰ χαλίκια ἐνῶ ὀλίγον κατωτέρω τὰ κύματα ἠσύχως καὶ θωπευτικῶς φλοισβίζοντα περιεπτύσσοντο ἄλληλα. Ἐξηπλώθην ἐκεῖ οἴονει μεθυσθεὶς ἀπὸ τὴν βαλασμάδῃ καὶ εὐωδιάζουσαν αἴθρα, ἐνῶ ἄνωθεν ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς ἦτο κατάμεστος ἀπὸ τοὺς ἀκτινοβολοῦντας αὐτοὺς ἀδάμαντας τοῦ αἰθέρος. Ἡ θεία Σελήνη πλησιφαῖς καὶ ἀργυρόχρους ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἐκλυτέτο ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἐκτάσει ἐν μέσῳ τῶν πυρφόρων σελαγίζοντων σμαράγδων. Τὸ ὄλον παρίστα ἀληθῶς ἐξαισιον καὶ ἀσυλλήπτου φαντασίας πανόραμα. Γλυκνιότη καὶ θαυμάσια ἐσπέρα! ὦ! πόσας ἀναμνήσεις καὶ ποίας εἰκόνας καὶ ποῖα ἀγνὰ αἰσθητά ἐδοκίμασα τότε!

Ἐπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ μεγαλείου τούτου τῆς φύσεως ἐστήριξα ἐπὶ τῆς χειρός μου τὴν κεφαλὴν μου ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπανήλθον τόσαι ψευθεῖσαι ἐλπίδες, τόσα σβεσθέντα ὄνειρα, τόσοι ὄρκοι αἰωνίου ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης ἄλλοτε μὲν ἀναζωογονούμενα, ἄλλοτε δὲ χανόμενα καὶ ἀενάως στροβιλιζόμενα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου, τὰ ὁποῖα τόσον ἀποπνικτικῶς μὲ ἀνέσφιγγον, ὥστε περιέπεσα εἰς ἀληθῆ ἐκτασιν καὶ ἐβυθίσθην εἰς ἀνεκφρόστον μαγείας μεθυστικὸν ὀρεβασμόν· ἐνόμιζον ὅτι ἔζων εἰς ἄλλους κόσμους ἀπηλλαγμένος τῶν πικριῶν καὶ πόνων, εἰς πέλαγος αἰωνίας γαλήνης καὶ παραδεισίων ἀπολαύσεων, ἐνῶ ἡ ψυχὴ μεθυσμένη ἐπλεεν εἰς ποταμούς εὐδαιμονίας. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐερισκόμην, ὅταν ἡ ἀγαλίωτος πλέον καὶ ὀργῶσα φαντασία μου ἐπανειρίσκει τὸν ἄγγελόν μου, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἰνδαλμά μου, ἤδη ὀλίγον τι μακρὰν περιπτάμενον τὴν θεοπεσίαν κόρη τῶν ὀνείρων μου περιλουμένη ἐντὸς ἐξαισιῶν φωτὸς καὶ ἐκχέουσαν ἀρρήτου ἠδονῆς μῦρον μὲ τὴν γόησον μορφήν τῆς, τὰ ἀπροσπελάτου καλλονῆς θέλγητρά

τῆς, τοὺς μαύρους ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς τῆς, οὔτινες ἐνέκλειον, ἐνόμιζες, ἀπειρίαν ἐλπίδων, ἐνῶ τὸ εἰς τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς ἐπανθούσιν οὐράνιον μεϊδιάμα, δὲν εἰξεύρω ποῖον βάρανθρον ἠνοιξεν ἐνώπιόν μου, ὥστε ἀνέκφραστος σκοτοδίνῃ μὲ κατέλαβε καὶ φρικίαισι διέδραμε τὸ σῶμά μου. Ὁ λογισμὸς μου ἐπὶ στιγμὴν νικᾶται ὑπὸ τῆς πυρεσοσύνης φαντασίας καὶ ἀπὸ τὸ θεῖόν τῆς θάμβος καὶ τὴν ἰδανικὴν ὀραιοῖτητα παρασυρθεὶς ὀρμῶ νὰ συλλάβω τὸ... φᾶσμα..... Ἀλλὰ φεῦ!!!! Ὁ φροῦδα ὄνειρα!... σκληρὰ πραγματικότης! μὲ στερεῖς τῶν ἰδεωδῶν μου ἀπολαύσεων, διατὶ μὲ... θανατώνεις, ἀφαιροῦσα τὴν τροφήν τῆς καρδίας μου ;.....

Φρενήρης ἐκ τοῦ πόνου, ἀνανδός καὶ δυστυχῆς πλέον ἔπεσα ἐπὶ τῶν χαλκίων χύτων ὠκεανὸς δακρύων καὶ πληρῶν τὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ ἐνδομύχους στεναγμούς. Καμμία λύρα δὲν ἠδύατο νὰ ψάλλῃ τὸ παράφορον ἄλγος μου! Οὐδεμῆς λύπης ὑπεράνθρωπος θρηγὸς ἠδύνατο νὰ διερχθῆναι τὴν ἀμείωτον τῆς βαρυνεπιδούσης καρδίας μου ὁδύνην!

Ἡ λήθη λιποθυρεῖ πρὸ τῶν τοιούτων πόνων! Οὕτω ἐξηπλωμένος ἀναισθητός ἐμεινα δὲν εἰξεύρω πόσην ὄραν, ἐγερεθεὶς ὡς αἱ πρῶται λάμψεις τῆς κροκοπέπλου Ἡοῦς ἐχρωμάτιζον τὸν ὀρίζοντα· ἐπέστρεψα ἄμα ὡς ὁ διφρηλάτης Θεὸς διέσπα τὰς νυκτερινὰς ἀχλὺς καὶ ἐπλημύριζε τὸ Σύμπαν διὰ τῶν ἀκτινοτεύκτων βελῶν του, διὰ νὰ ἐπαναπέσω δυστυχῶς εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν φοβερῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ εἰς τὰς ἀγρίας ἀρπάγας αὐτῶν!

ὦ ἀθλία, ὦ σκληρὰ πραγματικότης!...

Ε. Ν. ΚΤΕΝΑΒΕΑΣ

⋄⋄⋄

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΦΥΛΛΟΚΑΡΔΙΑ

Σὲ κείνη ποῦ νοιώθει.

Τώρα, ποῦ ἡ πλάσι ἀνθίζει μαγεμένη
Καὶ ὀχνει χαμογέλιο ὀλογοῦρά σου,
Τὴ νεότη μου τρισάσπλαχρα μαραίνει.
Καὶ τῆς καρδίας τὰ φύλλα ἡ Ἀποία σου,
Σὰν θάσαι, ὦ ξανθομάλα, πειὰ ντυμένη.
Τὴ νυφικὴ τὴν ἕσπρη φορεσιά σου,
Χαρούμενη, τρελλή, κ' εὐτυχισμένη.
Σὰν θὰ ξεχνῆς ἐμένα στὴ χαρὰ σου,
Ἐγὼ θὰ ξεψυχω! θε νὰ πεθαίνω!
Κί ὅταν θὰ λὲς μὲ μάτια δακρυομένα,
Τὸ "Ναί," μπρὸς τὸ βωμὸ τὸν Ἀγιοσμένο,
Τοῦ μαύρου τάφου ἡ γῆς θὰ τρώγῃ ἐμένα!
Κί ἀπὸ τὸν τάφο αὐτὸ τὸ νεοσκαμμένο,
Θὰ σηκωθῶ καὶ θε νερθῶ ὡ παρθένα,
Νὰ βάλω τὸ Στεφάνι μρωμένο,
Σὲ Σένα ποῦ μ' ἀρνήθηκες, Σὲ Σένα!!

ΝΙΚΟΣ Θ. ΓΟΥΖΑΡΗΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

(Ποίημα τυχόν τοῦ πρώτου βραβείου)

Ἐσβυσαν ἡ ἐλπίδες μου, τὰ τόσα ὄνειρά μου,
εἶνε θολὸς κ' ἀνάστερος ὁ οὐρανὸς γιὰ μένα.
Ἀύτη μεγάλη, καταχνιὰ πλακῶνει τὴν καρδιά μου
καὶ διώχνει ἀπ' τὰ στήθεα μου τοὺς πόθους μου ἕνα-ἕνα!

Νεραΐδες βλέπω γύρω μου, φαντάσματα περνοῦνε
καὶ ψιθυρίζουν: κύτταξε σ' τὰ σύννεφα κεί πέρα
γοργόφτεραις ἢ ψεύτικες ἐλπίδες σου πετοῦνε
Εἶπαν· κ' εὐθὺς σκοτείνιασε καὶ κρύφτηκε ἡ ἡμέρα.

Βράχος ἐμπρὸς μου ἀδιάβατος κ' ἀγριεμμένος στέκει,
πίσω γκρεμνὸς καὶ ἄβυσσος τὸν δρόμο μ' ἐμποδίζει,
παραμονεὶ ἀγριὸς ὁ θάνατος παρέκει ...
Ὁ φόβος μὲ πρὸς τὸ βλέμμα μου, μαυρίζει ...

Παντοῦ γιὰ μὲν ἀπελπισιὰ, παντοῦ σκοτιάδι μαῖρω
εἶνε τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ γιὰ μένα νεκρωμένη,
τί νᾶχω ;.. ψάχνω τὴν καρδιά σ' τὰ στήθεα μου γιὰ νᾶβρω
καὶ βλέπω ὁ δύστηνος κ' αὐτὴ πῶς ἦταν πεθαμένη!

Ἀθῆναι.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

(Ποίημα τυχόν τοῦ πρώτου βραβείου)

Τὴν εὐτυχία ζήτησα τοῦ κάκου
τοῦ κόσμου τὴ χαρούμενη ἀγκαλιὰ,
ὅς τῆς ἐξοχῆς τὴν ἀγραφτὴ γαλήνη
ὅς τῆς νύχτας τὴ θλιμμένη σιγαλιὰ!

Ὅς τὰ πλοῦτη καὶ ὅς τὴ δόξα δὲν τὴν ἤρα,
μὰ μήτε ὅς τὴν ἀγάπη τὴ χρυσῆ,
δὲν ἦταν μέσο' ὅστις μάννας τὴν ἀγκάλῃ
ποῦ μ' ἔσφιγγε μ' ἀγάπη περισσῇ.

Παντοῦ! ὅπου κ' ἂν ἔφερα τὸ βῆμα,
ὅπου ἔστρεψεν ἡ μαύρη μου ματιὰ,
ὅς τὴ γῆ, ὅς τὸν οὐρανὸ, ὅς αὐτὸ τὸ μνημα
ἔνοιωσα κ' ἕνα πόνου ὅς τὴν καρδιά!

Σάμος

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Η ΓΥΝΗ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

'Αφ' ἧς ἐποχῆς οἱ ἄνθρωποι ἔζων ἔτι κατὰ πατριὰς καὶ τὸ πατρικὸν δίκαιον διεδέξατο τὸ μητρικόν, ἢ ἀξία τῆς γυναικὸς ἤρξατο καταπίπτουσα εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀνδρῶν, ἤρξατο αὕτη θεωρουμένη ὡς ὄν ὑποδεέστερον, ὡς δούλη. Τὸ πρῶτον δὲ πλάσμα, ὅπερ ὑπεδουλώθη τῷ ἀνδρὶ, εἶνε, ὡς λέγει, σπονδαῖος κοινωνιολόγος, ἢ γυνή. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅτε ὁ πολιτισμὸς εἰς τὸ ὑπαίτιον ἐξίχθη σημεῖον, ἐπιστεύετο ὅτι ἡ γυνή δὲν ἐπλάσθη ἢ νὰ ὑπηρετῇ τῷ ἀνδρὶ, ἢ γνώμη αὐτῆς οὐδαμῶς ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψει καὶ γενικῶς αὕτη περιεφρονεῖτο. Πόσον δὲ ταπεινὴν ἰδέαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι περὶ γυναικὸς ἀποδείκνυται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θεῖος Πλάτων μακαρίζει τὸν θεὸν πρῶτον διότι δὲν ἐπλάσθη δούλος καὶ δεύτερον, διότι δὲ ἐγεννήθη γυνή.

'Η τοιαύτη πρὸς τὴν γυναῖκα περιφρόνησις ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ τῶν Ἑλλήνων αἰῶνος ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ προσπαθῆσων αὐταὶ νὰ χειραφετηθῶσι διακωμωδηθεῖσαι μάλιστα ἔνεκα τούτου ἐν ταῖς. «Ἐκκλησιαζούσαις» ὑπὸ τοῦ δαιμονίου Ἀριστοφάνους. Ἡ γυνή ἐνομιζέτο ἢ αἰτία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οὗ ἔνεκα ὁ βαθὺς Θουκυδίδης ἀνακράζει; «Ἐὰν εἶνε θεὸς ὁ δημοουργήσας τὴν γυναῖκα, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκηται, ἄς γνωρίζῃ ὅτι εἶνε ὁ καθοδαίμων πρόξενος τοῦ χειρίστου τῶν κακῶν» καὶ παρ' ὅλας τὰς ὑπερόχους τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, ἐξακολουθεῖ θεωρουμένη κατώτερον ὄν ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, σὺν ἄλλοις, λέγει ὅτι εἰς τὴν γυναῖκα δεόν νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν νὰ ἀνατρέφῃ ἢ διδάσκῃ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ καὶ σιωπῇ!

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἢ πρὸς τὴν γυναῖκα περιφρόνησις ἐξίκετο εἰς τὸ ζεῖθ βλέπωμεν δέ, πλὴν ἄλλων ἀποδεικνύοντων τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, ὅτι οἱ Γερμανοὶ τοῦ μεσαιῶνος σύζυγοι, ὅταν ἀπέκλιον κόρη, εἶχον δικαίωμα ἐπὶ ὄρισμένου ποσοῦ ξίλων, ὅταν δὲ νέον ἐπὶ διπλασίον. Κατὰ τὴν μεγαλοφυῶν ὅμως Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν αἱ γυναῖκες ἐξεγερθεῖσαι ὑπὸ τὰ φιλελεύθερα ταύτης κηρύγματα, προσπαθοῦσι νὰ χειραφετηθῶσι καὶ ὄντως βλέπωμεν τὴν *Olympe de Gouges, Louise Sacombe* ὡς καὶ ἄλλας ὑποστηρίζασας ἐνώπιον τῶν Δήμων τῶν Παρισίων τῇ 20 Νοεμβρίου 1793 τὰ δικαιώματά των διὰ τῶν: «Ἐὰν ἡ γυνή ἔχῃ τὸ δικαίωμα ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, δεόν νὰ ἔχῃ ὡσαύτως τὸ δικαίωμα ν' ἀνέλθῃ καὶ ἐπὶ τὸ βῆμα».

Γυναῖκες τυχοῦσαι καταλλήλων μορφώσεως καὶ συνδύσασαι τὴν χάριν καὶ εὐαισθησίαν γυναικὸς μετὰ πεφωτισμένου πνεύματος ἀνδρὸς ἀπέβησαν ἔξοχοι, ὡς ἐπῆρξεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀξιόχου, ἡ Ἀσπασία, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὁποίας

ἐκλινε γόνυ τῶν πολιτικῶν ὁ μεγαλείτερος, ὡς δὲ λέγει καὶ ὁ Βαλζάκ, ὁ μὴ, ὡς γνωστόν, διακρινόμενος διὰ τὴν τρυφερότητα τῶν πρὸς τὴν γυναῖκα αἰσθημάτων του, «Γυνή τυχοῦσα ἀδρικῆς μορφώσεως ἔχει τὰς λαμπροτάτας καὶ καρποφοροτάτας ιδιότητας πρὸς θεμελίωσιν τῆς εὐτυχίας της καὶ τοῦ ἀνδρός της» καὶ πρέπει νὰ ἦτο πολὺν προκατελημμένος ὁ κατὰ τῆς γυναικὸς Σοπενχάουερ διὰ τὰ κηρύξῃ ὅτι «τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς γυναικὸς δὲν εἶνε τὸ δρᾶν ἀλλὰ τὸ πάσχειν..... κυρίως δὲ ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἀνήρ!» διότι βεβαίως δὲν θέλω ν' ἀναφέρω τοὺς ἀγανμοσογύνας ἐξ ὧν ὁ Καλλιγούλας ἐπιθύμει νὰ εἶχον ὅλαι αἱ γυναῖκες μίαν κεφαλὴν διὰ τὴν ἀποκόψῃ!

Σήμερον οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ ἀπαίδευτοι ὑπερορῶσι τῆς γυναικὸς, δὲν σέβονται αὐτήν, ὑπολαμβάνουσι ὅτι αὕτη δὲν ἐπλάσθη ἢ διὰ τὰ ἢ πιστὴ ἐκτελέστρια τῶν διαταγῶν των, στερεῖται δ' αὐτῆ—ὡς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος—ἀντενεργείας καὶ πρωτοβουλίας, ἅτινα κατ' ἀνάγκην συνεπάγονται τὴν δουλωσίην αὐτῆς· ἐκ δὲ τῶν εὐπαιδευτῶν, τῶν μὴ ζώντων ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν προλήψεων, τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν γυναῖκα περιφρόνησιν αἰσθάνονται οἱ μὴ διακρινόμενοι διὰ τὴν τρυφερότητα τῶν αἰσθημάτων, ὡς καὶ διὰ τὰ φιλελεύθερα αὐτῶν φρονήματα, καὶ ἐκεῖνοι οὕτως διὰ αὐτὴν ὀφείλουσι τὴν δυστυχίαν των.

Ὅτι πρὸς τῆς γυναικὸς τὸ σεμνὸν ἦθος δεόν νὰ παρμαρτῇ ἢ παιδεύσῃ, οὐδεὶς σοβαρῶς δύναται ν' ἀρνηθῇ, καθ' ὅσον μόνον ἢ εὐπαιδευτὸς δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς τέκνοις αὐτῆς αἰσθήματα γυναικεῖα καὶ ὑψηλά, νὰ τὰ καταστήσῃ μεγαλόφρονα, ἱκανὰ νὰ δύναται χάριν ἐνὸς γενικοῦ συμφέροντος, χάριν ἐνὸς ἰδανικοῦ νὰ περιφρονήσων τὸ εὐτελὲς ἀτομικὸν συμφέρον, τὸ καθιστοῦν τὸν λατρεῖοντα τοῦτο παρῳδιᾶν ἀνθρώπου, ἱκανὰ ν' ἀποβῶσι χρήσιμα τῇ πατρίδι. Πολλὸν δὲ δικαίως ὁ Ρουσσὸ λέγει: «Προσπαθήσατε νὰ διδάξητε εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον, ἐὰν θέλετε ἄνδρας ἐναρέτους καὶ μεγαλόφρονας»...

ΧΑΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΚΝΟΣ ΚΑΙ ΑΗΔΟΝΙ

Ψάλλει τ' ἀηδὸνι ἔς τὰ κλαδιά
μὲ μὲν χαρούμενη λαλιὰ
ἔς τὴν ἀνθισμένη φύσιν.

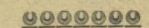
Ὁ Κύκνος στέκει καὶ θωρεῖ
νὰ τραγουδήσῃ δὲν μπορεῖ
σὲ κείνο ν' ἀπαντήσῃ.

Σὰν τραγουδήσῃ ἔς τὰ κλαδιά
τ' ἀηδὸνι, μὲ καλὴ καρδιά
φεύγ' ἔπειτα, πετάει.

Σὰν ψάλλῃ ὁ Κύκνος μὲν φροῶ
ἔς τὰ κρυσταλλένια τὰ νερὰ
ὑστερα ξεφυγγαίει.

1903

EMMANOYHA I EMMANOYHA.

ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

Μία ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ ὁ κ. Παπαϊωάννου.

Οἱ δύσκολοι ὄσον καὶ λεπτοὶ ρόλοι οὗς διεξάγει ἐν τῇ σκηνῇ καὶ ὁ θαυμασμὸς τὸν ὁποῖον ὁ ἐμπνευσμένος κωμικὸς ἐπισύρει μαρτυροῦσιν ἐπαρκέστατα τὸ ἔξοχον καλλιτεχνικὸν του ἄλγαντα. Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἠθοποιοί, οἵτινες προβάλλουν ἑαυτοὺς ὡς κωμικούς, ἱκανοὺς νὰ ἱκανοποιήσῃσι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἑλλ. κοινῶ. Ἐν τούτοις εἰ πλεῖστοι τούτων δὲν εἶνε πραγματικῶς ἢ πλῆγᾶτος τῶν παραγῶν καὶ τῶν παντομιμῶν. Ὁ κ. Παπαϊωάννου εἶνε ἐκ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῶν 4 ἢ 5 πραγματικῶς ἱκανοποιούντων τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας μας. Τίς εἶδε τὸν κ. Παπαϊωάννου εἰς τὸ «Νευρικαθαλίκευμα», εἰς τὰς «Ἀπολαύσεις τοῦ Οἰκογενειακοῦ βίου», εἰς τὸ «Διαζύγιον», εἰς τὸν «Θεὸν μου» εἰς τὰς «Ἀμπέλια τῆς Πεθερᾶς μου» καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸ «Α. Β. Γ. Δ.» καὶ δὲν ἤσθάνθη ἀληθῆ θαυμασμὸν διὰ τὸν καλλιτέχνην αὐτόν, ἢ δὲν ἤσθάνθη κρυφίαν χαρὰν, βλέπων ὅτι ἡ Ἑλλ. Σκηνὴ ἔχει πραγματικούς καλλιτέχνους; Ἡ ἐφετεινὴ περίοδος εἶνε περίοδος θριάμβου διὰ τὸν κ. Παπαϊωάννου, ὅστις διὰ τῆς μεγάλῃς του τέχνης κατώρθωσε νὰ εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας διὰ τοὺς εἰς τὰ Θεατρικὰ ἀσχολουμένους καὶ τὸ ἀντικείμενον θαυμασμοῦ διὰ τοῦ; θαμῶνας τοῦ Θεάτρου Νεαπόλεως, εἰς ὃ παίζει.

ΠΑΚ

Τὸ κεφαλάρι

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΗΡ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Κάτω ἀπὸ κλόδους Αἰγολήματος καὶ Ἀνθισμένης ροδωνιάς, καθήμενον ἐπὶ ἐδράνου ἀγροτικού, συνήντησα τὸν ἀγαπητὸν ποιητὴν περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τῶν προσφίλων του ἀνθέων. Παρὰ τοὺς πόδας του ἤνθει θαυμάσιον διπλοῦν Γίασεμι ἀναμιγνύον τὸ ἀρωμά του πρὸς τὸ τῆς Ἐρυθρᾶς Βιολεττίας, ἐνῶ περατέρῳ ἐντὸς πολυτελῶν γαστρῶν καὶ πορὰ τὸ βάθρον ἀγαματίου παριστῶντος τὸν Ἐρμῆν, παρετάσσοντο Ὁρτενσία, Φοῦξια καὶ Μήμιελισμόνι. Αὐτὸς δὲ ἐν τῷ μέσῳ τούτων ἐφαινετο ὡς ἄλλος Βασίλειος τῶν Ἀνθέων.

«Ἡ πρὸς τὰ ἀνθη ἀγάπη του εἶνε παροιμιώδης καὶ οὐδέποτε ἐξέρχεται χωρὶς εἰς Κάλυε ρόδου ἢ μικρὰ τις Δευκὴ καμέλια νὰ στολίσῃ τὴν κομιδιόδοχόν του. Εἶνε γνωστὸν ὅτι σπουδαῖον ποσὸν ἐξώδευσε πρὸ μηνὸς διὰ τὴν ἀγορὰν θαυμασίας διπλῆς Ἀνεμώνης, διακόσις δὲ φράγκα ἐπλήρωσε πέρυσι ἀπλοῦν κλαδίσκον Μιόδας, δυστυχῶς μαρανθέντα. Εὐτυχῶς ἀγαπητὸς Ποιητῆς τῶν Τάφων, ὡς τὸν ἐπωνόμασαν ἕνεκα τῶν θρηνησίων του, ἐσπράττει ἀρκετὰ ὄπως ἱκανοποιῇ τὰς φαντασιοπληξίας του. Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἐθεωρεῖτο Παράξενος καὶ ἰδιότροπος, ἐν τούτοις ἔτι κάμνει ὁ προσφίλης ποιητῆς θεωρεῖται ὡς φυσικόν, οὐδεὶς δὲ διεννοήθη νὰ σχολιάσῃ τοσοῦτον ἀψῶν ἰδιοτροπίαν.

«Μόλις μὲ ἀντελήφθη πλησίασαντα, ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα, μὲ ὠδήγησε δὲ κατόπιν εἰς ὠραίαν τινα σκιάδα, ἔξωθι τῆς ὁποίας μικρὸ Ξανθὸ ἀγγελοῦδι, θαυμάσιως γεγλυμμένον, κρατεῖ λαγῆνον ἐξ ἧς ἀναπνέουσα διαυγέστατον ὕδωρ, σχηματίζον μικρὸν καταρράκτην καὶ μεταβαίνον εἰς ὄπως ἀρδεύσῃ δι' ἑλικοειδοῦς δρομίσκου, κεχαραγμένου μεταξὺ μαλαχῶν καὶ Ἀγράμπελης, τὰς πρασιάς τοῦ κήπου. Ἐσῶθι δὲ τῆς σκιάδος Δευκοὶ κρῖνοι καὶ Μήμιου ἄπτοιο ἀποπνεύουσι τὸ ἠδύτερον τῶν ἀρωμάτων.

«Μετὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ θαυμασμοῦ μου ἰσηλθὼν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς ἐπισκέψεώς μου:

«— Γενικῆ ἐκπλήξις κρατεῖ τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰ πολυπληθῆ καὶ θαυμάσια ἔργα σας, φίλτατε ποιητά, τῷ εἶπον, καθ' ὅσον δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσουν, πῶς κατορθώνετε νὰ τὰ συγγράφετε εἰς τόσον ὀλίγην ὥραν. Ἐάν ἐζῶμεν εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους θὰ ἐπίστευον εἰς μαγικὴν τινα καὶ ὑπερφύλακτον δύναμιν, ἣν ἐπωφελῶς ἀσκέετε, ἀλλὰ εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα οὐδὲν πλέον παραμένει ἄλλο τὸ ναῖνιγμα.

«Μεῖδιμα ἐπήνθισεν εἰς τὰ χεῖλη του.

«— Ἐχετε ἄδικον, μοι εἶπε μὲ ἑσφρῶς εἰρωνικὸν τόνον. Οὐδέποτε θὰ κατέρθονον νὰ γράψω τόσα πολλὰ, ἂν δὲν μετηρχόμην ὑπερφυσικά μέσα. Συγχωρήσατέ μοι ὅμως, φίλε κύριε, ἂν δὲν ἐξηγούμαι τελείως, καθόσον τοῦτο εἶνε τὸ μυστικόν μου. Ὑποθέσατε ὅ,τι θ' ἔλετε, ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾶτε, δὲν θ' ἀπαντήσω.

«Ἐννοεῖτε ὅτι πόρρω ἀπέχον τοῦ νὰ πιστεῦσω εἰς τοὺς λόγους του οὐκ ἀπέδωκα εἰς ἀπλὴν ἀστεϊότητα.

«— Ἐτοιμάζετε τίποτε νέον ἔργον σας; ἠρώτησα κατόπιν.

«— Ναι, τρία μάλιστα. Ἐν μυθιστόρημα, μίαν τραγωδίαν καὶ μίαν κωμωδίαν ἀναγομένην εἰς τὸν κύκλον τῶν λεγομένων κοινωνικῶν ἐπιθεωρήσεων.

«— Ὑπὸ ποίους τίτλους;

«— Τὸ μυθιστόρημά μου ἐπιγράφεται ὁ Βασίλειος τοῦ κατέργου, οὐδὲν δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ σὰς εἶπω περὶ τοῦ θεματός του, καθόσον εἶνε ἀτελής ἔτι. Ἡ τραγωδία μου τιτλοφορεῖται ἢ Ἀπογογή τευθεῖσα καὶ ἢ κωμωδία Ἡλιακαὶ νύκτες. Ἡ τελευταία σατυρίζει

γελοίας τινὰς προλήψεις τῆς κοινωνίας μας, τὸ πρωταγωνιστοῦν δὲ πρόσωπον, ὁ ἦρωας μου, ὡς λέγουσιν, εἶνε ἕνας Ἀράπης, ἢ μᾶλλον Δευκὸς ἀράπης.

«— Δευκὸς ἀράπης!

«— Ναι!.. Θὰ ἴδῃτε δταν παρασταθῇ. Τόπος ἐν ᾧ ἐκτυλίσσεται ἡ πρώτη πράξις εἶναι ἡ νῆσος Τόσ, αἱ δὲ δύο τελευταῖαι ἐν Ἀθήναις.

«— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησε φαιδρῶς, ἐν ᾧ ἀνεγείρετο ἐν τῷ μεταξὺ, ἄς τελειώσωμεν, σὰς παρακαλῶ τὴν ἀνιαρὰν αὐτὴν συζήτησιν καὶ ἐλάτε νὰ σὰς δεῖξω μερικάς συλλογὰς μου.

«Ἡγέρθη γαίρων καὶ ἠκολούθησα τὸν ἐμπνευσμένον ξεναγωγόν μου Ἐραστῆς τοῦ καλοῦ ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, ὁ κ. Γερόστραβος ἔχει μεταβάλλει τὴν Villa του εἰς μουσεῖον καλλιτεχνικόν.

«Βαδίζοντες διὰ μέσου συστάδων λευκῶν θέμων ποικίλων μεγεθῶν, ἐξήλθομεν τοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθομεν εἰς περίπτερον τι Ἰαπωνικοῦ ρυθμοῦ, ὅπερ ἤνοιξε διὰ κλειδός, ἦν ἐκράτει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἰδιοκτήτης.

«Μικρὰ αἴθουσα περιέργως ἐστολισμένη παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά μου. Ὅλοκληροὶ οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ μεγάλων εἰκόνων δικουσῶν ἀπὸ τῆς ὁροφῆς μέχρι τοῦ δαπέδου, εἰς δὲ τὰς γωνίας ἐπὶ προχειρῶν βάθρων διάφορα ἀγάλματα διέκοπτον τὴν μονοτονίαν.

«Ὁ Ὁθέλος φονεύων τὴν Δεισδαίμονα νηρείσασεν ἐπὶ πλὴν τὴν προσοχὴν μου. Ὁ Ζωγράφος παρίστανε τὸν Μαύρον τῆς Βενετίας μὲ τόσον ἀγρίαν μορφήν, ὥστε ἐφρικῶς ὁ θεατῆς ἄκων.

«— Εἶνε ἀντίγραφον τῆς ἐσοχωτέρας εἰκόνος τοῦ Βάν-Δύκ, μοι εἶπεν ὁ ποιητῆς. Ἴδου ὅμως ἐν πρωτότυπον ἔργον ἀνήκον εἰς χρωστήρα ἑλληνικόν. Κυττάξατέ το καὶ εἰπέτε μοι τὴν γνώμην σας.

«Ἐπλησίασα εἰς τὴν εἰκόνα καὶ ἐρρηξα κρουγὴν θαυμασμοῦ. Εἰς τὴν ἐσχατιὰν ἀμύδιος τις ἀκτῆς, παρὰ τὴν ὁποῖαν ἡρέμα ἐφλοοῖζε τὸ ἀλμυρὸν κύμα, νεαρὰ νὰ μὴ τοποῦλα, κρατοῦσα ἄνθος ἀλόης ἐφαίνετο βεβυθισμένη εἰς ρεμβασμοῦς. Ὑπεράνω τοσοῦτον ἀθηριόσουραν δὲ ἠπλοῦτο, καὶ τοσοῦτον πιστῶς ἀπεδίδετο ὁ μεγαλοπρεπὴς γαλαξίας, ὁ Σείριος, ὁ Δαμπαδίας καὶ οἱ λοιποὶ ἀστέρες, ὥστε, ἀφαιρούμενος τις, ὑπέθετε ὅτι εὐρίσκειται ὁ ἴδιος παρὰ τινὰ ἀκτὴν τοῦ Πειραιῶς, καὶ ὅτι ἠσθάνετο ἤδη πνέουσαν τῷ ὄντι τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην Ἀύραν τῆς Φρεαττύος, ἣτις ἐκόλλου τὸ κρήδεμον τῆς νέας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠτένιζον μακρὰν πρὸς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὥσελ ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ἐπιστρέφοντα τὸν ἐνεητεμένον ναυτοπαῖδα ὃν ἀνεζήτηε τὰ λαίνακα ροδία της, καθ' ὃν χρόνον τίς οἶδε ποῖα ἀνεμοζάλη ἀνύψου τὸ πόντιον κύμα καὶ ἀνέτρεπε τὸ εὐθραυστον σκάφος!

«Μικρὸς ἐλεφάντινος σταυρὸς ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς τόσον δὲ φυσικῆ ἢ τοῦ ἀγωνία τοῦ βλέμματος, τὸ ρεμβῶδες τοῦ ἠθους, τόσον πιστῆ ἢ ἀπέδοσις τοῦ φυσικοῦ ὥστε ἀκουσίως μοῦ ἐξέφυγεν ἡ λέξις:

«— Ἀριστούργημα!

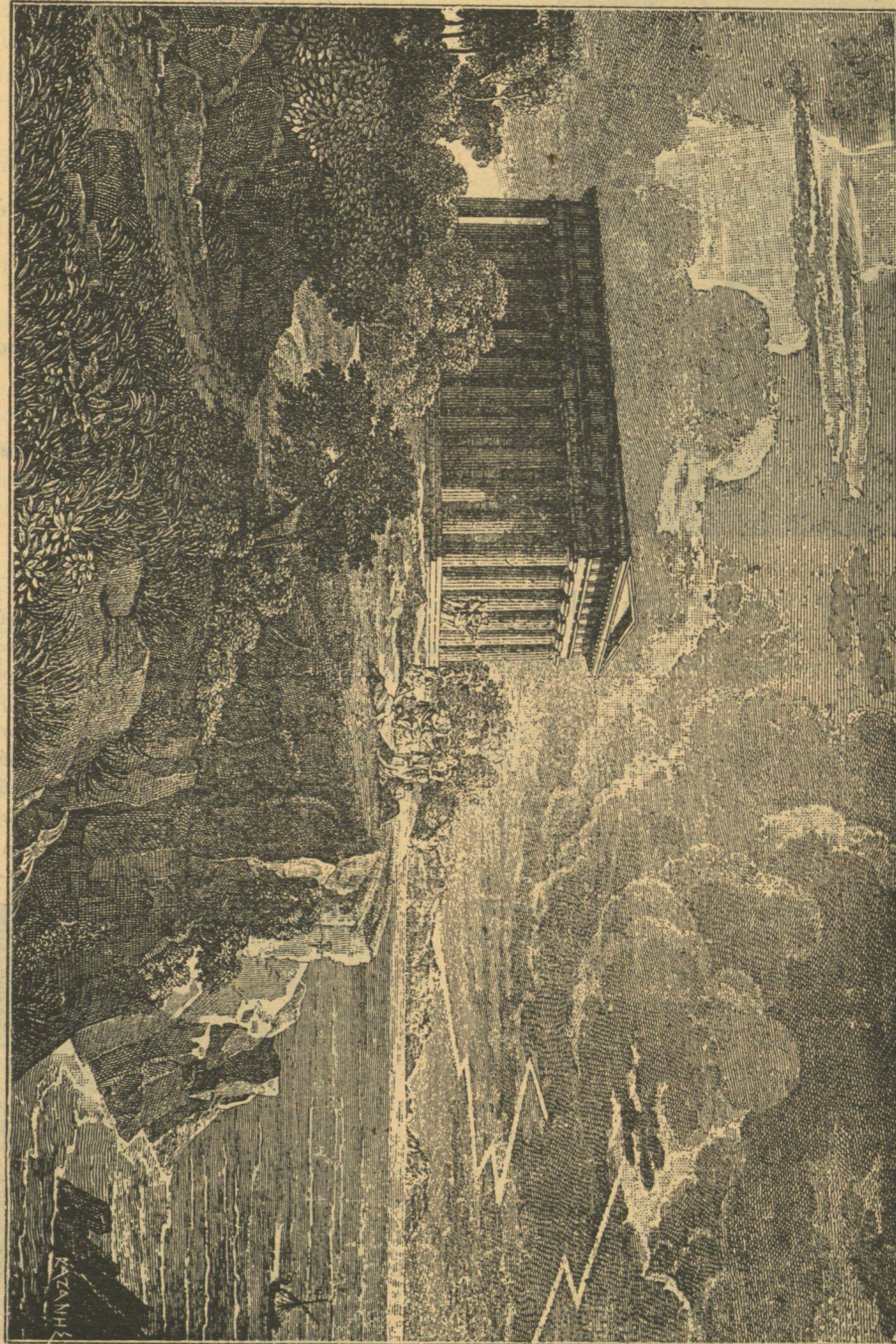
«— Εὐγε! μοῦ ἀπήντησεν, εἶσθε εἰλικρινῆς. Οἰαδήποτε ἄλλη ἔκφρασις θὰ ἐμείου τὴν ἀξίαν σας ὡς κριτικοῦ.

«Ἀνεζήτησα τὴν ὑπογραφήν τοῦ καλλιτέχνου. Παρὰ τὴν ἐπιγραφήν «Ὀνειροπόλος ψυγῆ» ἦν ἐδιδεν εἰς τὸ ἔργον του, ὁ ζωγράφος εἶχε θέσῃ ἐν ψευδώνυμον Οὐτίς.

«— Εἰς τίνα ἀνήκει τὸ ψευδώνυμον τοῦτο; ἠρώτησα.

«— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς τὸ εἶπω, ἀπήντησεν ὁ ποιητῆς. Ὁ καλλιτέχνης προορίζει τὴν εἰκόνα ταύτην, καίτοι πωληθεῖσαν εἰς ἐμὲ, διὰ τὴν διεθνήν ἔκθεσιν, ὠρκίσθη δὲ ἔως τότε νὰ μὴ τὸν προδώσω.

«— Ἄλλ' ἀδικεῖται ὑπὸ τῆς μετριοφροσύνης του.

Ο ΕΝ ΣΩΝΙΑΙ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἄλυτον Αἰνίγμα.—Ὁ Μορμύρων Ῥύαξ με τὴν Μυροδόλον Πνοήν, Ἐσπεμμένην Καλλονήν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Προποντιάδα Αὔραν καὶ Πρίγκηπα Δάκκαρ.—Ὁ Φεῖδων με τὸν Βασιλέα τοῦ Ἀργους, Περούα τοῦ Ἀργους, Δαναΐδην, Λαμπαδίαν, Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζανίων (Ἑλληνιστί, Γαλλιστί καὶ εὐμέτρως), καὶ ὀνομαστί με τὴν Ἀργεῖαν Καλλονήν, Φιλοπάτριδα Ἀργεῖαν, Χρυσάλλιδα (ὡς καὶ *Cartes Postales*), καὶ Ἀνοικτὴν Καρδίαν, ἃς κάλλιστα γνωρίζει.—Ἡ Βελοφόρος Ἀρεμὶς με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Μορμύροντα Ῥύακα, Κόμητα Μεσσηνίας, Δοῦκα Μεσσηνίας, Δοῦκα τοῦ Θαῶρος, Ἀγρουλον Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ κ. Δ. Ἀντωνιάδην.

Χαιρετισμοί, πληροφορία κ.λ.π.—Ὁ Περιγητῆς ἐρωτᾷ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Πατρομινέτας πότε τῷ ἔστειλεν ἐπιστολὴν καὶ περὶ τίνος τῷ ἔγραψε, διότι αὐτὸς οὐδὲν ἔλαβεν.—Ὁ κ. Μ. Κασσελίδης χαιρετᾷ τοὺς κκ. Φάνην Μαργαχάκον καὶ Ἀναστ. Παντελάκην οὓς καὶ συγγαίρει διὰ τὴν ἐν τῷ Γυμνασίῳ προαγωγὴν των καθ' ἣν ἔτυχον τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ «ἀριστα».—Ὁ κ. Κ. Ἀλεξόπουλος συγγαίρει τὸν κ. Σ. Καχρημάνην διὰ τοὺς ἀρραβωνίας του καὶ τῷ εὐχεται ταγεῖν τὴν στέφιν καὶ ἀπόλασιν πάντος ἀγαθοῦ. Ὁ ἴδιος χαιρετᾷ τὴν Ἐλεοῦσαν Καρδίαν, ἣν συγγαίρει διὰ τὴν ὠραίαν κωμῆδιαν, καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἡ τρωθεῖσα καρδία ἴαται μόνον διὰ τοῦ ἀπέναντι τῆς οἰκίας της Φαρμακείου.—Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ συγγαίρει τῇ Ἐρυθρᾷ Βιολέττᾳ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ πληροφορεῖ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ὅτι δὲν ἔλαβε Μαργαρυάς.—Ὁ Ἐραστῆς τῆς Σελήνης χαιρετᾷ ἐκ τῶν μυροδόλων ἀκτῶν τῆς νήσου του πάντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς μας.—Ἡ Μελανεΐμων Νεάνις χαιρετᾷ τὸν Ψιθυροῦν τῶν Δασῶν, τὸν Περιγητὴν, τὸν Βοάχον τῆς Φρεαττύος οὓς συγγαίρει διὰ τὰς εὐστοχοὺς ἀπαντήσεις των ἐν ταῖς Μαργαρυγαῖς, τὸν δὲ τελευταῖον ἰώως διότι διέρχεται καθ' ἐκαστὴν ἐσπέρην τῆς ὁδοῦ Ῥάλλη.—Ἡ Δίς Εὐγ. Κ. Φιοράκη ἀσπάζεται τὸ Ῥόδον Ἀπριλίου τὴν Φθινοπωρινὴν Νυχτιὰν καὶ τὴν Δίδα Αἰκ. Ἐλευθεριάδου καὶ ἐρωτᾷ ἂν ἐξέλεξε ψευδώνυμον.—Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς χαιρετᾷ τὴν Μυροδόλον Πνοήν, Δίδα Θάλειαν Παυλάτου καὶ Τρελλὴν Ναυτοποῦλαν, ἀσπάζεται δὲ τὴν Ἐρυθρᾶν Βιολέτταν καὶ τὴν συγγαίρει διὰ τὸ δημοσιεῦθαι ποιημάτων της. Ἡ ἴδια ἀσπάζεται τὴν Βιψανίαν Λούκιλλαν, ἣν παρακαλεῖ νὰ μὴ τῆς κάμῃ τόσας ἐδαφιαίας ὑποκλίσεις διότι θὰ τῆς πονέσῃ ἢ μέση—της—καὶ τῆς εὐχεται καλὰς ἐξετάσεις εἰς τὸ Ἀρσάκειον!—Ὁ Λαμπαδίας πληροφορεῖ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τοῦ Ἀργους ὅτι τάχιστα θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν αἰγίδα του, διότι πλησιάζουν νὰ τελειώσουν τὰ βάζανὰ του καὶ ὅτι τὰ τεμάχια τοῦ μανδολίνου δὲν ὑπάρχουν εἰς τοῦ Φέξη. Ὁ ἴδιος πληροφορεῖ τὸν φίλτατον κ. Ἀθ. Διαμαντόπουλον ὅτι μόλις ἀνεχώρησεν ἀμέσως ὑψώθη ἡ κόκκινη σημαία πρὸς τιμὴν του!—Ἡ Ἐλεοῦσα Καρδία χαιρετᾷ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς μας καὶ ἰδιαίτερώς μεθ' ὅσων ἀντήλαξε δελτάρια καὶ Μαργαρυάς δι' ἃς τοὺς παρακαλεῖ νὰ τῇ γνωρίσωσι τὰς ἐντυπώσεις των ὅπερ καὶ αὐτὴ θὰ πράξῃ δι' αὐτοὺς. Ἡ ἴδια παρακαλεῖ τὴν Ἐρυθρᾶν Βιολέτταν νὰ φανῇ συνετῆς ἄλλως εὐχαριστεῖ διὰ τὴν τόσην περιφρόνησιν, τὴν δὲ Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα πληροφορεῖ ὅτι δὲν ἔχει γνώσιν.—Ἡ Δίς Ὀλγα Σταυρο-

πούλου χαιρετᾷ τὴν φίλην της Ὀχρᾶν Σελήνην μεθ' ἧς ζῆτεῖ ἀνταλλαγὴν Μαργαρυγῶν καὶ *Cartes-Postales* πρὸς ἐνθύμιον, καθότι ἀφ' οὔτου ἀπῆλθε τῶν Πατρῶν τὴν ἐλθισμένην.—Ὁ Φεῖδων χαιρετᾷ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ τὴν ἐρωτᾷ πὸς διέρχεται εἰς τὴν ὠραίαν Πλάτσαν;—Ὁ Κάλυξ Ῥόδου εὐχεται τῇ Ἀνθισμένῃ Ῥοδωνίᾳ καλὴν διασκέδασιν ἐν Κωνυπόλει καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ διακόψῃ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν δελταρίων.—Ἡ Ἐρυθρᾷ Βιολέττα συγγαίρει ἐγκαρδῶς τῷ Ἰωτῆς Πάρομας διὰ τὸ νέον ἀξίωμα καὶ πληροφορεῖ τὴν Ἐλεοῦσαν Καρδίαν ὅτι ἔλαβε Μαργαρυάς καὶ ὅτι δικαίως γαλοῦσε διὰ τὴν γνωριμίαν. Ἡ ἴδια χαιρετᾷ ἐδαφιαίως τὴν Τρελλὴν Ναυτοποῦλαν, εἰς ἣν ἀπήντησε διὰ δελταρίου χαιρετᾷ τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς καὶ τὸ Φθινοπωρινὸν Ῥόδον καὶ συμβουλεύει τὸν Χιονοσκεπῆ Ταύγετον νὰ εἶναι εὐλαβέστερος καὶ ἀσπάζεται τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν.—Ὁ Πρίγκηψ Δάκκαρ συγγαίρει τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐν ταῖς ἐξετάσεσιν, ὑπεθυμίζει δὲ εἰς τὸν Χιονοσκεπῆ Ταύγετον τὴν νύκτα τῆς 16—17ης Ἰουλίου καὶ τῷ δηλοῖ ὅτι ὡς αἰ κορυφαῖ τοῦ Ταύγετου εἶναι ψυχραὶ οὕτω καὶ αὐτὸς εἶναι.—Ἡ Τρελλὴ Ναυτοποῦλα ἀντασπάζεται τὴν Βιψανίαν Λούκιλλαν, Μυροδόλον Πνοήν καὶ χαιρετᾷ τὴν Ἐρυθρᾶν Βιολέτταν καὶ κ. Ἀ. Παπαδημητρακόπουλον, ὃν συγγαίρει διὰ τὰ ὠραῖα ἔργα του καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἐὰν ἡ ἀδελφὴ του ἔλαβε τὴν κάρταν της.—Τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης ἐρωτᾷ τὸν Χιονοσκεπῆ Ταύγετον ἂν μετὰ παρέλευσιν 45 ἡμερῶν δύναται ν' αὐξήσῃ τὸ βῆρος του καὶ τὸν προτρέπει ἀπερχόμενον νὰ προσέχῃ πολὺ.—Ὁ Χιονοσκεπῆς Ταύγετος ἀσπάζεται τὸν Πρίγκηπα Δάκκαρ ὅχι ὁμοῦς καὶ τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ποδηλάτου καὶ τὴν νύκτα τῆς 7—8ης Μαΐου.—Ὁ Ἐραστῆς τῆς Σελήνης δηλοῖ τῷ Ἀρχηγῷ τῆς Πατρομινέτας ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ καταταχθῇ μετὰ τῶν ὁπαδῶν του.—Ὁ Πρίγκηψ Δάκκαρ καὶ τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης παρακαλοῦσι θερμῶς τὸν Κένταυρον ὅπως τοῖς ἀποστείλῃ τὸ ὑποσχεθὲν ὅπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρώτου ἣν δύναται νὰ μᾶθῃ κάλλιστα παρὰ τὴν Διευθύνσιν.—Ἡ Τζέννου πληροφορεῖ τὸ Ἀκτινοδόλον Ὀνειροῦν ὅτι τὸ γνωρίζει κυλῶς καὶ λυπεῖται πολὺ, διότι ἐγκατέλειψε τὴν σάλπιγγα, ἐν ᾧ γνωρίζει ὅτι ἄλλοῦ θὰ πῆσῃ, στὴν λάσπην, τῶρα μάλιστα ποῦ εἶναι καὶ κατά... ἀπορεῖ δὲ πὸς τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ἀναμένει Μαργαρυάς ἐνῶ πρότινος καιροῦ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀνταλλάσσει πλέον μήπως τὸ εἰς Ἀθήνας ταξειδίον του τὸ ἐξάλισεν; Ἡ ἴδια παρακαλεῖ τὴν φιλότιμον Θαλπερᾶν Ἀνάμνησιν νὰ μὴ λησμονῇ καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν παραγεμιστὴν πάπλιαν, ἣν ἀκόμη ἀναμένει καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Ἀμάρωντον διὰ τὰ συγχαρητήριά του, παρακαλεῖ δὲ πολὺ νὰ θέτῃ ὑπὸ ἔλεγχον πᾶν ὅ,τι προσπίπτει εἰς τὰ ὠτά του ἂν ὄχι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.—Τὸ Ἀγάθι χαιρετᾷ ὅλας τὰς ἐν Σύρω συνδρομητριάς, ἰδιαίτερώς δὲ ἀσπάζεται τὸ Ῥόδον Ἀπριλίου ὅπερ πολὺ παρακαλεῖ νὰ προσέχῃ τὴν μυστικὰ του ἀπὸ τὴν Δίδα Α... διότι ἔμαθεν ὅτι πλησιάζει νὰ τοῦ τὴν πάρῃ ὅλην.—Ὁ Φρᾶ—Διάβολος χαιρετᾷ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὀραίου καὶ τὴν συγγαίρει διὰ τὰς εὐστοχοὺς ἀπαντήσεις των ἐν ταῖς Μαργαρυγαῖς.

Εἰς τὴν Χωρὰν τῶν
Χρῦσανθῶμων